

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

"אלול עכשיו, והמלך בשדה" מר יעקב אברמס

המצטרך, כמו שכתוב, "וברכך ה' אלוקיך, בכל אשר תעשה".

הרבי העניק לי את ברכתו ל"שיפור ניכר" במצבי, ולסיום ציין שאנו באים עתה מחג מתן תורה, היום שבו קיבלנו את התורה ואת מצוותיה במעמד הר-סיני. מצוות אלו, כתב הרבי, הן גם הצינור והכלי שדרכו זוכה יהודי לקבל את ברכות ה' בכל המצטרך, הן בגשמיות והן ברוחניות.

במילים אחרות, הרבי אמר לי שאם אתמסר לשמירת התורה והמצוות, אוכל לקוות לחולל שינוי בחיי.

למען האמת, קצת התאכזבתי מתגובת הרבי. ציפיתי לאיזו ברכה מדהימה שתהפוך את המצב באורח פלא ללא המעורבות שלי. לכן פניתי לכל מיני מיסטיקנים, ואף נשמעתי לעצות ולהדרכה שלהם, עד שהבנתי שאם אמשך כך, יוביל הדבר לאסון.

במבט לאחור, אני מבין עד כמה צדק הרבי - באותה תקופה בחיי, הייתי חייב לפלס את דרכי במסגרת מגבלות הטבע, תוך ביטחון בה' ותפילה לסייעתא דשמיא. אם כך הייתי עושה, העניינים היו מסתדרים לטובה. ברכה ניסית לא הייתה אז הפתרון.

אולם, מאוחר יותר הגיע שלב בחיי שבו כן היה צורך בברכה ניסית, והרבי נתן אותה ללא היסוס.

זה אירע בשנת תשמ"ו (1986), כאשר אשתי המנוחה נכנסה להיריון עם בננו הראשון. היה זה היריון קשה ביותר, והיא הרגישה רע מאוד - לפחות שמונה פעמים ביום היא הייתה מקיאה. בזמנים שבהם היא לא ישנה, הייתה לה בחילה. כל מה שהיא אכלה, היא הייתה מקיאה - אפילו מים. היא הייתה כל כך חולנית, שאבד לה כל כוח החיים.

הרופאים חיברו אותה לעירוי נוזלים תוך-ורידים כדי שלא תתייבש, שכן הוורידים שלה כמעט ולא תפקדו.

עד לחודש הריונה השלישי, איבדה אשתי כמעט עשרה ק"ג ממשקלה, ונראתה על סף המוות.

במהלך לימודי לתואר שני באוניברסיטת שיקגו - תקופה שבה הלכתי והתקרבתי ליהדות - ניצבתי בפני בעיה אישית חמורה. די אם אומר שהיה זה מצב קשה ביותר והייתי נתון בכאב רגשי עצום, ובעקבות כך החלטתי לכתוב לרבי. במכתב שהתפרס על פני כתריסר עמודים, פירטתי את כל הרקע לעניין, את ההיסטוריה, את הבעיות, ופשוט שפכתי את לבי.

תוך זמן לא רב, קיבלתי מכתב תשובה שנכתב בתאריך י"א בסיון תשמ"מ (1984), ובו כתב הרבי בין היתר (תרגום מאנגלית):

התורה, תורת חיים, מצפה מיהודי לעשות את כל הדרוש על פי דרכי הטבע, ובמקביל, לשים את כל מבטחו בה' שיצליח את דרכו. לפיכך, בעניינים של בריאות, התורה מורה בבירור שיש להיבדק אצל רופא מומחה, ולהישמע להוראותיו. בה בעת, על האדם להתפלל אל ה' שישלח לו את ברכתיו בכל

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, 'יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

העניין נגע לרבי עד כדי כך שביקש ממזכירו להתקשר אלינו. כמה אלפי אנשים התקשרו לרבי מדי שבוע? אף על פי כן, הוא טרח להקדיש את הזמן כדי להעניק לנו את ברכתו וגם לשלוח לנו מסר: "המלך בשדה".

היה זה מסר חשוב ומשנה חיים. המלך אכן היה בשדה ושמע את קריאתנו לעזרה. ואני מייחס זאת למעורבות של הרבי.

הספקנים אולי יטענו, "היה לה טרימקסטר ראשון קשה, ובמקרה הוא הסתיים שעה ועשרים דקות אחרי שהתקשרת לרבי. זה בסך הכל צירוף מקרים". אבל בעיניי זה היה לא פחות מנס. אני יודע שנשים רבות חוות קשיים בשליש הראשון של ההיריון, אבל לא ברמה שאשתי סבלה. היא הייתה בסכנת חיים, ואילולא החלמתה הפתאומית, ייתכן שלא הייתה שורדת.

אך היא שרדה, ב"ה, וכעבור שישה חודשים - בתאריך כ"ד בניסן תשמ"ז (1987), היא ילדה בניתוח קיסרי את בננו יונתן, המשמש כיום שליח חב"ד בעיר טמקולה, קליפורניה.

מור יעקב אברמס הוא שמאי עסקי ומחברם של ארבעה ספרים בנושא שמאות במגזר העסקי, המתגורר ועובד בוואלי ווילג', קליפורניה. הוא ראיין בחודש אלול תשע"א (2011).

בסופו של דבר, הרופאים החליטו שכל המצב הופך להיות מסוכן עבורה וכן עבור התינוק, והם הציעו להשתיל צנתר כדי לאפשר הזנה תוך ורידית (TPN), וכך להזין אותה ואת התינוק. אם זה לא יעזור, אמרו הרופאים, יהיה צורך לבצע הפלה, שכן היא לא תצליח לשרוד את ההיריון. בעקבות דברי הרופאים, התקשרתי לבית חב"ד בס' דיאגו, שם התגוררנו בשעתו, ושוחחתי עם הגב' חנה בועז. העצה שלה הייתה מאוד נחרצת: "אתה חייב להתקשר לרבי! תבטיח לי שתתקשר לרבי!"

התקשרתי למזכירות הרבי, ושוחחתי עם המזכיר הרב לייבל גרונר. סיפרתי לו בדיוק את כל מה שקורה, את כל הפרטים בנוגע למצבה של אשתי ועל כך שהיא אמורה להיכנס לניתוח בקרוב - למעשה, היה זה ארבע שעות לפני שהיא אמורה הייתה להתייצב בבית הרפואה. הוא אמר שייכנס מיידי לרבי כדי לבקש את ברכתו.

בזמן אותה שיחה, הייתי בעבודה, וכעבור שעה ועשרים דקות (אני זוכר שעקבתי אחר השעון), החלטתי ללכת הביתה לאכול ארוחת צהריים. אני זוכר שהתלבטתי אם להתקשר לאשתי להודיע לה שאני בדרך הביתה. כאב לי מאוד לשמוע את קולה, ששידר ייאוש מוחלט. יום אחר יום, אשתי היקרה סבלה כל כך, ונראה היה שהיא הולכת ומאבדת את רצונה לחיות. אחרי היסוס, החלטתי להתקשר בכל זאת, ונדהמתי לשמוע קול חיוני עונה לטלפון באמירת "שלום!"

לא האמנתי שזו אשתי. היא נשמעה כל כך רגיל!

"חנה, האם זו את?" שאלתי בתדהמה.

"כן", היא ענתה.

"את נשמעת הרבה יותר טוב", אמרתי.

"כן", היא אישרה. "קמתי והלכתי למטבח כדי להכין לעצמי משהו לארוחת בוקר, ואפילו לא הקאתי את זה".

"אני מיד מגיע הביתה", אמרתי.

נהגתי מעל למהירות המותרת, והגעתי הביתה תוך חמש דקות, שם פגשתי את האישה שבבוקרו של אותו יום הייתה חסרת כל רצון לקום, חסרת רצון לחיות - מתנהגת כרגיל. זה פשוט היה מדהים, וכמובן, ביטלנו את הניתוח.

למחרת התקשר אלינו הרב גרונר ואמר שיש לו מסר עבורנו מהרבי: "כעת הוא חודש אלול, והמלך בשדה". בכך התכוון לומר שלאורך החודש שלפני ראש השנה, הקב"ה זמין יותר מתמיד.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

◀ תשכ"ב (1962) — בהתוודעות לרגל ח"י אלול, יום הולדתו של אדמו"ר הזקן, הזכיר הרבי שבכ"ד טבת הקרוב תחל שנת הק"ן מאז הסתלקות אדמו"ר הזקן, והציע כי בתור הכנה לקראת המאורע יחלקו בין אנ"ש והתמימים את שני ספריו המרכזיים - תניא ושולחן ערוך - כאשר כל אחד לוקח על עצמו ללמוד חלק בעל פה. כמו כן עורר הרבי להוסיף במהלך ארבעת החודשים על ליום היארצייט במתן צדקה לטובת מוסדות העוסקים בהפצת תורתו של אדמו"ר הזקן.¹ ח"י באלול

1 תורת מנחם, כרך לז, עמ' 258

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER with the REBBE

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד